Balogh Zsuzsa

Az egészségügy rabszolgái

Publio

Az egészségügy rabszolgái

Balogh Zsuzsa

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Rajzokat tervezte: Balogh Zsuzsa

Előszó

A becsületes nővérek nevében ragadtam tollat, mert bármennyire is ellenünk hangolódik a társadalom, léteznek, létezünk. Nem cáfolom, hogy nincs olyan eset, amiben a betegnek igaza van, szégyenkezünk is miattuk, bocsánatot kérünk helyettük. Egy kalap alá venni az ápolókat talán mégsem kellene. Úgy gondolom, hogy a 40 év, amit betegágy mellett aktív kórházi osztályon eltöltöttem, szolgál némi forrással ehhez a könyvhöz. Mégis előre kell bocsájtanom, hogy senkire sem célzok, nem nevesítek. Nem csupán a volt munkahelyem szolgált alapul, az ország több pontjáról hallgattam meg hozzá véleményeket. Azt szeretném, ha mindenki elgondolkodna hová juttatjuk a világot, ha így haladunk.

Soha nem késő véleményt változtatni, hozzáállást módosítani, megtalálni a járható utat.

Én úgy gondolom, hogy mire a könyv végére ér bárki, meg fog lenni hozzá az iránytű. Annak szánom iránytűnek az egészség védelmében, az ápolónők mellett maximálisan kiállva. Kiállok értük igen, mert akikkel szerencsém volt dolgozni, többsége teljes felelősséggel, beteg centrikusan végezte a dolgát. Nem érdemlik meg a becsmérlő hozzáállást senki részéről.

Én már letettem a lantot, de aki még dolgozik, azt szeretném, ha könnyebben boldogulna az életben, ha visszaadnák ennek a szép pályának az erkölcsi és anyagi megbecsülését. Amennyiben egy kicsit is ér valamit az, hogy én most kiírom magamból azt, ami a szívemet nyomja – már megérte.

Szeretnék köszönetet mondani minden kedves kollégának, kolléganőnek – és most nemcsak ápolókra gondolok – akikkel dolgoztam. Nélkülük nem ment volna, nem tudtam volna végigcsinálni ezt az emberpróbáló munkát! Szeretettel gondolok Mindenkire, erőt és egészséget kívánok a további munkájukhoz!

Balogh Zsuzsa

„Nem viselhetjük gondját másoknak,
ha magunkkal nem törődünk!”

40 év az egészség szolgálatában

Hivatástudat és az Ápolók

Szakmaszeretetből adjuk az erőt,

Játszanak az egészségünkkel a vezetők.

Könnyű a bársonyszékből dirigálni,

De azt sem tudják, hogyan kell

A betegért kiállni!

Nővérnek kell mindenki szemébe nézni,

Bíztató mosollyal hibát enyhíteni.

Más felelősségét vállunkra venni,

A tehetetlenséget is lehetőséggé tenni.

Kiszipolyozzák erőnket betegek, orvosok,

Beszólnak, lenéznek durván a rokonok.

Két emberre rakják a nap összes terhét,

Hiába panaszkodsz, hogy ennyi nővér

Nem elég!

Precíz legyen munkád, mindent dokumentálj,

Arra van ember, hogy mindezt elolvassák.

Ápolónak tanultunk, nem adminisztrátornak.

Kényelmes dolog más szárnyával röpködni,

Hiba esetén csak a nővérre köpködni.

Bajjal együtt vastagszik a hála,

Legalább úgy adnák, hogy a nővér ne lássa!

Sokszor borítékot is tőlünk kérnek,

Emberek! Ennyire nem kéne megalázni minket!

Mily’ szép volt ez a szakma, amikor én kezdtem,

Becsültek, felnéztek, partnerként kezeltek.

Elismerés számunkra akkor még létezett,

Nem mi változtunk, csak a körülmények.

Nem minden ember támad,

Vállunkra nemcsak terhet, de örömöt is rárak.

Nekik köszönjük az erőt, hogy még bírjuk,

Egyre kevesebben vannak,

Nem kell, hogy felírjuk!

Van, aki nemcsak néz, de lát is,

Mi is látunk, sajnos – eleget is!

Balogh Zsuzsa

Kiskunhalas,2013.10.11.

Hivatásunk és árnyoldalai

Miénk az egyik legnehezebb, de legszebb hivatás. Nem elég a szakmát szeretni, nagyon komoly szakmai tudást igényel. Tudni kell a beteg arcáról olvasni, a testtartást, a mozdulatot, az észlelt és elmondott panaszokat „hová tenni”. Belegondolt már abba valaki, hogy milyen komoly felelősség a másodperc tört része alatt dönteni a további teendőkről, azokat fontossági sorrendbe rakni? Itt teljesen biztosnak kell lennünk abban, hogy mi az a határ, amit orvos nélkül megtehetünk. Itt nem lehet tévedni, emberek életéről van szó! A napi hajtás mellett – amit a csökkenő nővérlétszámmal el kell végezni és TÉVEDÉSMENTESEN kell elvégezni, jusson idő arra, amiért tulajdonképpen vagyunk – az ÁPOLÁSRA!

Minden ember más, ezt a hétköznapi életből is tudjuk és tudja azt nagyon jól mindenki. Nem mindenki együttműködő nem kicsit megnehezítve a dolgunkat. Az ápolás csodálatos dolog és még csodálatosabb az, aki ezt tiszta szívből szeretettel végzi! Bármilyen nehéz is egy napunk, bármennyire megbánt valaki – félre tudjuk tenni a gondokat – és ennek ellenére a beteggel „együtt tudunk lenni”, ember számba vesszük őket akármilyenek is hozzánk. Vígasztalunk, reményt adunk, néha belefér egy-egy apró figyelmesség, viccelődés is. Persze nem mindenkivel lehet…

Büszke vagyok arra, hogy ápolónő lettem! Azt tanulhattam és csinálhattam, amit szerettem. Megéri jól csinálni mindent, a másik embert helyezve a magunk igényei elé. Szeretném, ha mindenki tudná, hogy a szakma nehézsége mellett, mennyi teher, támadás, rágalom és meg nem becsülés nehezíti az amúgy sem könnyű munkánkat. Mindenért minket okolnak, minden előre nem látható ki nem védhető történésért. A beteg állapotromlásáért, zavartságából,

nyugtalanságából adódó ágyneműszennyeződésért, kirángatott tűért , katéterért, leszedett pelenkáért…stb. Mert ugye mikor jön a látogató? – abban az öt percben, amíg a betegre nem jut idő, mert rajta kívül még 25-30 beteg van. Minősíthetetlen hangon, már önmagában is bántó arckifejezéssel adják tudtodra, hogy csak te lehetsz a hibás. A hanyag, a nemtörődöm, a munkádat sehogyan sem végző ember. Nem egy felemelő érzés szembesülni a nem jogos utálattal, amikor szíved-lelked kiteszed. Ez talán sohasem oldódik meg, mert az emberek nem megértőek, a saját lelkiismeretüket akarják a mi hibáztatásunkkal tisztára mosni. Mert kit a legkönnyebb hibáztatni? A nővért, hiszen ő van jelen minden pillanatban, övé a TEAM munka oroszlánrésze, a megalázó része. Mert ki az, aki kimosná embertársát a hátáig csicsogó széklettől, ragadó hányadékból, a köpetből, a vérből? Sokszor tetvesek, rühösek, büdösek, ápolatlanok. El lehet gondolkodni rajta. Mi választottuk? – Igen, mert a másik emberen segíteni felemelő érzés. Mindennap más, mindig mással szembesülsz. Jóval-rosszal, elhanyagolt állapotokkal és persze példát mutató tisztasággal, pedáns idős emberekkel is.